

NICK VUJICIC

NIET TE STOPPEN

* *Kom in actie en maak je dromen waar* *

uitgeverij

Nick Vujicic

Niet te stoppen

© 2013 Uitgeverij Kok

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

Oorspronkelijke titel:

Unstoppable

Uitgegeven door WaterBrook Press © 2012 Nicholas James Vujicic

Deze vertaling is uitgegeven met toestemming van WaterBrook Press, een imprint of The Crown Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

Vertaling: Linda Schouwstra

Omslagontwerp: Garage BNO

ISBN 978 90 435 2137 6

ISBN e-book 978 90 435 2138 3

NUR 402/707

Tenzij anders vermeld, zijn de aanhalingen uit de Bijbel overgenomen uit de Nieuwe Bijbel Vertaling (NBV), uitgegeven door het Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inleiding

Welkom als lezer van mijn tweede boek! Ik ben Nick Vujicic (spreek uit: Voi-jie-tsjits). Als je mijn eerste boek, *Leven zonder beperkingen*, niet gelezen hebt, ben je misschien wel aanwezig geweest bij een van mijn optredens als spreker of evangelist of heb je misschien filmpjes van mij op YouTube gezien.

Zoals je waarschijnlijk weet, of op de omslagfoto in elk geval kunt zien, ben ik geboren zonder armen en benen. Wat je niet kunt zien, maar misschien al wel hebt aangevoeld, is dat het ontbreken van ledematen voor mij geen belemmering vormt om fantastische dingen te doen, een bevredigende en zinvolle carrière te ontplooiën en liefdevolle relaties te hebben. In dit boek wil ik jullie vertellen over de niet te stoppen kracht van een actief geloof, waardoor het mij is gelukt om – ondanks mijn handicaps – een waanzinnig mooi leven op te bouwen.

Geloof omzetten in daden gaat over vertrouwen en slagen. Het gaat over geloven in jezelf, je talenten, je doelen en bovenal Gods liefde en zijn plan voor jouw leven.

De inspiratiebronnen voor dit boek zijn de vele mensen van alle leeftijden waar ook ter wereld die mij om advies en coaching hebben gevraagd met betrekking tot bepaalde uitdagingen in hun leven. Uit mijn toespraken wisten ze dat ik allerlei tegenslag heb overwonnen, waaronder de zelfmoordgedachten uit mijn jeugd, de angst dat ik niet voor mijzelf kon zorgen, mijn zorg dat ik nooit een vrouw zou vinden die van mij kon houden, pesterijen en andere kwesties die bepaald niet uniek zijn voor mij.

Per hoofdstuk worden de meest voorkomende vragen en uitda-

gingen behandeld die mij mondeling of schriftelijk zijn voorgelegd op onder andere de volgende gebieden:

- persoonlijke crises
- relaties
- werk- en carrièrekwesties
- gezondheid en handicaps
- destructieve gedachten, emoties en verslavingen
- pestgedrag, vervolging, sadisme en onverdraagzaamheid
- controle
- dienstbaarheid aan anderen
- balans vinden tussen lichaam, verstand, hart en geest.

Ik hoop dat mijn verhalen en de verhalen van anderen, die hun eigen beproevingen en ongemakken (vaak veel ingrijpender dan de mijne) hebben doorstaan, je zullen helpen en inspireren om de problemen waar jij mee te kampen hebt, te overwinnen. Ik heb natuurlijk niet alle antwoorden. Maar ik heb wel mogen profiteren van de fantastische adviezen van vele wijze mensen en de liefde en zegeningen van mijn hemelse Vader.

Je zult de richtsnoeren in dit boek waarschijnlijk zowel praktisch als inspirerend vinden. Het is belangrijk om jezelf er tijdens het lezen constant aan te herinneren dat je nooit alleen bent. Er is hulp beschikbaar van vrienden, familieleden, docenten, raadgevers en medegelovigen. Denk niet dat je al je lasten helemaal zelf moet dragen.

Onthoud ook dat er waarschijnlijk vele anderen zijn die dezelfde uitdagingen te verstouwen hebben gekregen als jij. In dit boek staan ook de verhalen van mensen die ik heb ontmoet of die mij hun ervaringen via pen en papier hebben toevertrouwd. In een aantal gevallen heb ik hun naam veranderd, maar de geschiedenissen zijn volledig authentiek en zeer inspirerend vanwege de moed, overtuiging en vasthoudendheid die ze uitstralen.

Toen ik als kind in het reine probeerde te komen met mijn handicaps, maakte ik de fout om te denken dat niemand het zo slecht getroffen had als ik, en dat mijn problemen onoverkomelijk wa-

ren. Dat ik geen armen en benen had zag ik als het bewijs dat God niet van mij hield en dat mijn leven zinloos was. Ik dacht ook dat ik mijn lasten met niemand kon delen, ook niet met degenen die van mij hielden en voor mij zorgden.

Ik zat er helemaal naast, op al deze fronten. Ik stond er niet alleen voor in mijn lijden. Er zijn heel veel mensen die grotere problemen voor de kiezen hebben gekregen dan ik. En God houdt niet alleen van me, Hij heeft mij zelfs geschapen voor doeleinden die ik als kind niet voor mogelijk had gehouden. Hij gebruikt me op manieren waar ik me nog dagelijks over verwonder.

Bedenk één ding, en wel dat er, zolang je op deze wereld bent, ook voor jouw leven een doel en een plan is. God heeft je lief. Je wordt omringd door mensen – geliefden en hulpverleners – die je graag willen helpen. De lasten die je te dragen hebt lijken misschien overweldigend, maar zoals je op elke volgende bladzijde zult ontdekken, schuilt er een ongelooflijke kracht in een actief geloof.

Om dit te gaan begrijpen moet je af en toe maar eens denken aan een man die zonder armen en benen over de wereld reist en voor miljoenen mensen een bron van inspiratie is; een man die zich bovenmate gezegend en geliefd weet. Ik ben net zo onvolmaakt als ieder ander die jij tegenkomt. Ik beleef goede en slechte tijden. Soms word ik in één keer gevloerd door beproevingen die op mijn pad komen. Maar op mijn zwakke punten weet ik me gesteund door een sterke God. Waar geloof op krachtstroom wordt aangesloten, zijn wij niet te stoppen.

Geloof is actie

Het jaar 2011 liep op zijn einde. Mijn tournee door Mexico zat er bijna op toen ik werd gebeld door een ambtenaar van de Amerikaanse ambassade in Mexico Stad. Hij deelde mee dat mijn Amerikaanse werkvisum werd vastgehouden vanwege een 'onderzoek in verband met de nationale veiligheid'.

Omdat ik ben geboren in Australië heb ik dat visum nodig om in Amerika te kunnen wonen. Zonder visum zou ik niet terug kunnen naar mijn woonplaats in Californië. Omdat er een hele serie spreekbeurten in de Verenigde Staten gepland stond, was dat een serieus probleem.

Samen met Richie, mijn zorgverlener, repte ik mij de volgende ochtend meteen naar de ambassade om uit te zoeken hoe mijn visum ook maar iets te maken kon hebben met de nationale veiligheid. Toen we daar aankwamen bleek de wachtkamer stampvol te zitten met mensen die allemaal bepaalde besognes te regelen hadden. Net als bij de bakker op zaterdag, moesten we een nummertje trekken. Het duurde zo lang dat ik een heerlijk uiltje kon knappen voor we eindelijk bij een beambte naar binnen werden geroepen.

Als ik gespannen ben, ga ik de lolbroek uithangen. Dat werkt niet altijd. 'Is er iets mis met mijn vingerafdruk op het visum?' grapte ik. De medewerker van de ambassade keek mij fronsend aan. Toen belde hij zijn baas. (Was mijn gevoel voor humor soms een bedreiging voor de Amerikaanse staatsveiligheid?)

De baas stapte binnen met ook een behoorlijk grimmige uitdrukking op zijn gezicht. Ik zag mezelf al achter de tralies zitten.

'Uw naam is bovengekomen bij een onderzoek', zei de chef met

een robotachtige stem. ‘U kunt niet terug naar de Verenigde Staten tot dit is uitgezocht, en dat kan een maand duren.’

Ik werd lijkbleek. *Dit kan niet waar zijn!*

Richie viel op de grond. Ik dacht even dat hij flauwgevallen was, maar – ten overstaan van tweehonderd mensen – was hij op de knieën gegaan om te bidden. Hij stak zijn armen in de lucht en vroeg of God een wonder wilde doen, zodat wij naar huis konden.

Alles om me heen leek zich tegelijkertijd in fast en slow motion te bewegen. Mijn hoofd tolde. Ondertussen vertelde onze functionaris dat mijn naam waarschijnlijk binnen de selectiecriteria was gevallen, omdat ik zo intensief de wereld rondreisde.

Werd ik verdacht van internationaal terrorisme? Wapensmokkel (zonder armen)? Echt waar, ik had niemand met een vinger aangeraakt. (Dat is wat er gebeurt als ik nerveus word. Kan iemand mij stoppen alsjeblieft?!)

‘Zeg nou zelf, hoe gevaarlijk kan ik zijn?’ vroeg ik aan de ambassademedewerker. ‘Morgen ben ik bij de president en zijn vrouw te gast voor een Driekoningenfeestje, dus zij beschouwen mij duidelijk niet als een bedreiging.’

De Amerikaanse functionaris was niet onder de indruk. ‘Al had u een ontmoeting met president Obama, u komt de Verenigde Staten niet in voor dit onderzoek is afgerond’, verklaarde hij.

Als mijn agenda niet zo bomvol gestaan had met spreekbeurten in dat goeie, ouwe Amerika, was het komisch geweest. Maar ik moest naar huis zien te komen.

Ik was niet van plan om lijdzaam af te wachten tot iemand had besloten dat de Amerikanen veilig waren met Nick binnen hun grenzen. Ik bepleitte mijn zaak nog minutenlang bij het ambassadepersoneel en voerde aan dat ik verplichtingen moest nakomen; ik schermde met de namen van VIP’s en benadrukte dat mijn werknemers op me rekenden en dat de weeskindertjes mij echt niet langer konden missen.

De chef overlegde telefonisch met een hogergeplaatste. ‘Het enige wat ze kunnen doen, is het proces zo snel mogelijk afwerken. Maar er gaan zeker twee weken overheen’, zei hij.

Ik had in die veertien dagen zeker tien optredens op mijn pro-

gramma staan. Maar dat liet deze ambtenaar koud. Er zat niets anders op dan terug te gaan naar mijn hotel, waar ik als een razende met allerlei mensen ging bellen met een verzoek om hulp en gebed.

Ik sloot mijn geloof aan op krachtstroom.

Je kunt niet volstaan met te zeggen: 'Ik geloof in' en noem maar iets op. Als je in deze wereld een verschil wilt maken, moet je je geloof en overtuiging op krachtstroom aansluiten. Ik belde het team van mijn non-profitorganisatie *Life Without Limbs* (LWL) in Californië en vroeg of ze een gebedsketen wilden opzetten. 'We gaan het hogerop zoeken – veel hoger!' zei ik tegen mijn medewerkers. De staf van LWL deed een lawine van telefoontjes, e-mails en sms'jes uit en binnen een uur waren er 150 mensen aan het bidden voor een snelle oplossing van het visumprobleem. Ik belde ook met mensen en supporters die misschien invloed konden uitoefenen en ik belde familieleden, burens en vroegere klasgenoten die bij het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken werken.

Drie uur later kreeg ik een telefoontje van de ambassade. 'Ik begrijp er niets van, maar u bent betrouwbaar verklaard', zei de functionaris. 'Het onderzoek is van de baan. U kunt morgenochtend uw visum komen halen.'

Dat, goede vriend, is de kracht van geloof dat op krachtstroom wordt aangesloten. Het kan bergen verzetten, en het kan Nick uit Mexico krijgen.

Handelen in geloof

Ik word op mijn reizen regelmatig om advies gevraagd door mensen die voor moeilijke uitdagingen staan. Vaak weten ze wel wat ze moeten doen, maar ze zijn bang voor verandering of ze durven de eerste stap: hulp vragen of vertrouwen op God, niet te zetten. Misschien heb jij ook wel problemen die je een hulpeloos, angstig, beklemd, onzeker gevoel geven. Alsof je geen kant op kunt. Ik weet wat het is. Ik heb het meegemaakt. Als ik van tieners en jongvolwassenen te horen krijg dat ze gepest worden, dat ze zich verloren en alleen op de wereld voelen of dat ze bang zijn in verband met

handicaps, ziekte of destructieve gedachten, weet ik precies wat ze bedoelen.

Mijn fysieke beperkingen springen meteen in het oog, maar de mensen hoeven mij maar een paar minuten te horen spreken om te weten dat ik desondanks enorm van het leven geniet. Vaak krijg ik de vraag hoe ik zo positief blijf en waar ik de kracht vandaan haal om me over mijn invaliditeit heen te zetten. Mijn antwoord luidt steevast: 'Ik vraag God om hulp, en daarna sluit ik mijn geloof aan op krachtstroom.'

Ik heb geloof. Ik geloof in dingen die niet concreet bewijsbaar zijn; dingen die ik niet kan zien, proeven, aanraken, ruiken of horen. Ik heb bovenal geloof in God. Hoewel ik Hem niet kan zien of aanraken, geloof ik dat Hij mij heeft geschapen met een doel. Ik ben er ook vast van overtuigd dat ik mezelf in een positie breng waar God mij kan zegenen als ik mijn geloof uitbreid met actie.

Of ik altijd krijg wat ik wil? Nee! Maar ik krijg wel wat God wil. En dat geldt ook voor jou. Of je nu christen bent of niet, denk nooit dat simpelweg ergens in geloven voldoende is. Je kunt geloven in bepaalde dromen, maar je zult actie moeten ondernemen om ze te realiseren. Je kunt vertrouwen hebben in je talenten en competenties, maar als je ze niet ontwikkelt en gebruikt, wat heb je er dan aan? Je kunt ervan overtuigd zijn dat je een rechtschapen en meelevend mens bent, maar als je anderen onheus en onverschillig behandelt, waar is dan het bewijs?

Je hebt een keuze. Je kunt geloof hebben of niet. Maar *als* je het hebt – in wat dan ook – moet je ernaar handelen. Wat heeft het anders voor zin? Misschien heb je het moeilijk gehad in je werk, je relaties of met je gezondheid. Misschien ben je onrechtvaardig behandeld, misbruikt of gediscrimineerd. Alle dingen die jou zijn overkomen hebben je leven gevormd, *tenzij* je zelf actie onderneemt om je leven vorm te geven. Je kunt geloven in je talenten. Je kunt geloven dat je liefde te geven hebt. Je kunt geloven dat je je ziekte of invaliditeit te boven kunt komen. Maar dat geloof op zich zal geen verandering ten goede in je leven teweegbrengen.

Je moet het aansluiten op krachtstroom.

Als jij gelooft dat je je leven een positieve wending kunt geven

of als je meent dat jij van jouw stad, jouw provincie, jouw wereld een betere kunt maken, handel daar dan naar. Als je een magistraal idee hebt voor een eigen bedrijf, dan moet je je tijd, geld en gaven investeren om dat van de grond te krijgen. Wat heb je aan alleen een magistraal idee? Als je iemand bent tegengekomen met wie je graag door het leven wil gaan, doe daar dan iets mee. Wat heb je te verliezen?

De beloning van een actief geloof

Geloof, overtuiging en vertrouwen hebben is prachtig, maar je leven wordt beoordeeld op de acties die je daaraan verbindt. De dingen waar je in gelooft kunnen de basis van een geweldig leven worden. Ik heb mijn leven gebouwd op mijn geloof dat ik mensen die het moeilijk hebben kan inspireren en nieuwe hoop kan geven. Die overtuiging is geworteld in mijn geloof in God. Ik geloof dat Hij mij op deze aarde heeft geplaatst om anderen lief te hebben, te inspireren en te bemoedigen en bovenal te helpen met het maken van een keuze voor Jezus als hun Redder en Heer. Ik geloof dat ik mijn ticket naar de hemel nooit zelf kan verdienen en daarom aanvaard ik het geschenk van vergeving door Jezus Christus. Maar het gaat om veel meer dan alleen 'binnen' zien te komen door de paarden poorten, bijvoorbeeld de zichtbare veranderingen door de kracht van de Heilige Geest en een persoonlijke relatie met Jezus in dit leven; de hemelse beloning volgt pas daarna.

Het feit dat ik zonder armen en benen geboren ben, was geen straf van God. Dat weet ik nu. Ik ben tot het besef gekomen dat deze 'invaliditeit' mijn vermogen om Hem te dienen als evangelist en spreker alleen maar heeft vergroot. Je denkt misschien dat het een enorme geloofsstap is om zo te denken, omdat de meeste mensen mijn gebrek aan ledematen als een enorme handicap beschouwen. Maar God heeft dat gebruikt om mensen naar mij toe te brengen, vooral mensen die ook een handicap hebben, zodat hun kan inspireren en bemoedigen met mijn boodschap van geloof, hoop en liefde.

De Bijbel geeft aan dat ons geloof blijkt uit onze daden, niet uit

onze woorden. Jacobus heeft gezegd: ‘Maar dan zegt iemand: “De een gelooft, de ander doet.” Laat mij maar eens zien dat je kunt geloven zonder daden; ik zal u door mijn daden tonen dat ik geloof.’ (Jacobus 2:18)

Ik heb wel eens horen zeggen dat het verband tussen onze daden en onze opvattingen te vergelijken is met het verband tussen ons lichaam en onze ziel. Je lichaam is een omhulsel van je ziel, het bewijs van zijn bestaan. Zo zijn je daden het bewijs van wat je gelooft. Je bent vast wel bekend met de uitdrukking ‘Geen woorden, maar daden’. Je familie, vrienden, bazen, collega’s, klanten en relaties verwachten allemaal dat je handelwijze in overeenstemming is met je leer. Is dat niet het geval, dan zullen ze dat aan de kaak stellen.

De mensen om ons heen rekenen ons niet af op wat we zeggen, maar op wat we doen. Als je een goede moeder beweert te zijn, zul je zo nu en dan de gezinsbelangen zwaarder moeten laten wegen dan de jouwe. Als jij je geroepen voelt om jouw artistieke talenten met de wereld te delen, dan zul je beoordeeld worden op de werken die je produceert, niet op de werken waar je over fantaseert. Geen woorden, maar daden; anders verlies je je geloofwaardigheid bij anderen – en bij jezelf – omdat er van je verwacht mag worden dat je doet wat je zegt. Is dat niet het geval, dan zul je nooit harmonie en voldoening kennen in je leven.

Als christen geloof ik dat God onze finale rechter is. De Bijbel leert dat Hij zijn oordeel over ons leven zal baseren op onze daden, niet op onze woorden. In Openbaring 20:12 staat: ‘Ik zag de doden, jong en oud, voor de troon staan. Er werden boeken geopend. Toen werd er nog een geopend: het boek van het leven. De doden werden op grond van wat in de boeken stond geoordeeld *naar hun daden*.’ Ik voeg de daad bij mijn woord door de wereld rond te reizen en mensen aan te moedigen om van God en van elkaar te houden. Dat is mijn levensdoel. Ik geloof oprecht dat ik om deze reden ben geschapen. Als jouw woorden in overeenstemming zijn met je daden, zul jij ook voldoening ervaren. En raak alsjeblieft niet ontmoedigd als je niet altijd honderd procent zeker bent van je levensdoel en hoe je daarnaar moet handelen. Ik heb ermee ge-

worsteld. Dat doe ik nog steeds. Jij misschien ook. Ik faal en ik ben verre van volmaakt. Maar daden zijn niets anders dan vruchten; ze zijn het resultaat van een diepgaande, echte overtuiging van de waarheid. Niet een doel, maar de waarheid maakt ons vrij. Ik heb mijn levensdoel gevonden, omdat ik op zoek was naar waarheid. Het valt niet mee om doel of zin te zien in moeilijke omstandigheden, maar dat hoort bij onderweg zijn. Waarom moet het nou perse een reis zijn? Waarom kunnen we niet door een helikopter worden opgepikt en gedropt op de finish? Omdat je door de moeilijke tijden heen groeit in geloof, in liefde voor God, in liefde voor de mensen om je heen. Het is een geloofsreis die begint met liefde en die eindigt met liefde.

Frederick Douglas, een gewezen Amerikaanse slaaf die een maatschappelijk hervormer werd, heeft gezegd: 'Geen vooruitgang zonder strijd.' Door moeilijke uitdagingen te onderkennen en te overwinnen vindt karaktervorming plaats. Zie je angsten onder ogen en je moed neemt toe. De toets van je kracht en geloof geschiedt in de praktijk van het dagelijks leven.

Mijn geloof op krachtstroom

Ik heb vele malen ondervonden dat, als we God om hulp vragen en dan tot actie overgaan, in de wetenschap dat Hij over ons waakt, er geen reden is om bang te zijn. Dit heb ik van mijn ouders geleerd, voornamelijk door hun dagelijkse handel en wandel. Zij zijn de treffendste voorbeelden van een actief geloof die ik heb mogen meemaken.

Hoewel ik – om met mijn moeder te spreken – ‘niet helemaal recht van lijf en leden’ geboren ben, ben ik in zeer veel opzichten een gezegend mens. Mijn ouders waren er altijd voor me. Ze hebben geen troetelkindje van me gemaakt. Ze straffen me als dat nodig was en ze gaven me de ruimte om fouten te maken. Ze waren bovenal fantastische voorbeelden.

Ik was hun eerste kind en ik mag beslist een verrassingspakket genoemd worden. Hoewel de artsen alle routineonderzoeken afwerkten, hadden ze geen enkele aanwijzing dat ik zonder armen

en benen ter wereld zou komen. Mijn moeder was een ervaren verpleegkundige die honderden zwangerschappen had begeleid, dus toen ze zelf in verwachting was nam ze alle mogelijke voorzorgsmaatregelen.

Overbodig om op te merken dat mijn vader en zij behoorlijk verbijsterd waren toen ik zonder ledematen tevoorschijn kwam.

Mijn ouders zijn toegewijde christenen. Mijn vader was zelfs lekenprediker. Ze baden om leiding toen ik de dagen na mijn geboorte aan allerlei onderzoeken onderworpen werd.

Baby's worden niet geboren met een gebruiksaanwijzing en ik was geen uitzondering, maar een stuk begeleiding zou mijn ouders heel welkom zijn geweest. Ze kenden geen enkel ander ouderpaar dat een kind zonder ledematen had grootgebracht in een wereld die is ontworpen op mensen met een complete set.

In eerste instantie waren ze behoorlijk van slag, zoals alle ouders geweest zouden zijn. In de eerste weken gingen hun gevoelens van boosheid, schuld, angst, gedeprimeerdheid en wanhoop volledig met hen op de loop. De tranen stroomden rijkelijk. Ze rouwden om het volmaakt gebouwde kindje dat ze hadden verwacht en niet hadden gekregen. Hun verdriet had ook te maken met hun angst dat het leven ontzettend moeilijk voor mij zou worden.

Mijn ouders konden zich helemaal niets voorstellen bij een plan dat God met zo'n jongen in petto zou hebben. Maar toen ze zich van de eerste schok hadden hersteld, namen ze de beslissing om hun vertrouwen op God te stellen en hun geloof op krachtstroom aan te sluiten. Ze staakten hun pogingen om te begrijpen waarom ze zo'n kind hadden gekregen en gaven zich over aan Gods plan; wat dat ook wezen mocht. Ze deden hun best mij zo goed mogelijk groot te brengen op de enige manier die ze konden: bij de dag, en met alle liefde die ze in zich hadden.

Op maat gemaakt met een doel

Toen mijn ouders niet verder kwamen met de medische bronnen die in Australië beschikbaar waren, begonnen ze hulp voor me te zoeken in Canada, de Verenigde Staten en overal waar hoop en

kennis leek te zijn. Ze hebben nooit een afdoende medische verklaring voor mijn conditie gevonden, hoewel ze vele theorieën aange-reikt hebben gekregen.

Een paar jaar later werden mijn broer Aaron en mijn zus Michelle geboren met het standaardpakket aan ledematen, dus het probleem leek geen genetische afwijking te zijn.

Na verloop van tijd werd het *waarom* van mijn bestaan over-vleugeld door het *hoe* omtrent mijn overleving. Hoe moest deze jongen zich zonder benen gaan verplaatsen? Hoe moest hij voor zichzelf zorgen? Hoe moest hij op school komen? Zou hij als vol-wassene ooit een zelfstandig leven kunnen leiden? Mij, onschuldig baby'tje, was niets van dit alles natuurlijk een zorg. Ik had geen idee dat mijn lijfje afweek van het basispakket. Ik dacht dat de mensen naar mij staarden omdat ik zo'n schatje was. Bovendien zag ik mezelf als niet te stoppen en onoverwinnelijk. Mijn arme ouders konden hun angsten soms nauwelijks verbergen als ik mezelf als een menselijk projectiel van de bank op de vloer, over de autostoelen en door de tuin katapulteerde.

Je kunt je hun bezorgdheid voorstellen toen ze me voor het eerst van een steile skateboardhelling naar beneden zagen suizen. *Moet je 's kijken mam, zonder handen!* Ondanks al hun liefdevolle po-gingen om mij van een rolstoel en andere apparatuur te voorzien, ontwikkelde ik met grote koppigheid mijn eigen manieren om me te verplaatsen. De huid op mijn voorhoofd werd zo dik als het eelt onder vrijwel ieders voeten, omdat ik niet ophield mezelf met mijn voorhoofd via muren, meubels of welk niet mee bewegend voor-werp ook, omhoog te werken.

Tot ontzetting van vele argeloze omstanders was ik er ook gek op om in zwembaden en meertjes te duiken. Ik had namelijk ont-dekt dat ik bleef drijven door mijn longen vol te zuigen met lucht en mijn voetje als peddel te gebruiken. Dat kleine, handige aan-groeiisel zou van onschatbare waarde blijken na een operatie waar-bij de twee aanwezige tenen van elkaar gescheiden werden. Het resultaat was dat ik ze met verrassende behendigheid kon bewe-gen. Toen het tijdperk van mobiele telefoons en laptops eenmaal zijn intrede had gedaan, kon ik mijn voetje gebruiken om te typen

en scherpjes te bedienen en ook dat was een grote zegen.

Ik leerde uiteindelijk om vooral bezig te zijn met oplossingen en niet met problemen; met doen en niet met piekeren. Ik ontdekte dat er een sneeuwbaaleffect ontstond als ik iets in gang zette. Ik leerde het momentum te verzilveren en mijn probleemoplossend vermogen nam toe. Ze zeggen dat actie wordt beloond in deze wereld en dat kan ik alleen maar beamen.

God liet mij elke dag een stukje van zijn plan zien. Ook jouw angsten en zorgen zullen verdwijnen als je ze aan Hem overgeeft, als je handelt in geloof, oplossingsgericht bent, het juiste moment afwacht en er blindelings op vertrouwt dat God voor je uit gaat.

Je zult tegen moeilijke situaties en teleurstellingen blijven aanlopen. Dat hoort bij het leven. Maar als je je geloof op krachtstroom aansluit, zul je niet te stoppen zijn en ga je moeilijkheden beschouwen als mogelijkheden om te leren en te groeien. Niet dat ik altijd sta te juichen als er moeilijke uitdagingen voorbijkomen. Dan heb ik de neiging aan God te vragen of Hij me niet al genoeg om handen had gegeven. Maar stukje bij beetje heb ik geleerd mijn winst te doen met wat ik heb meegemaakt en daar sterker uit te komen, hoe moeilijk dat ook was.

Ik heb al zo veel van deze leerervaringen opgedaan dat ik ondertussen *master of the universe*¹ [de beste van de wereld] zou moeten zijn. Je kunt je vast wel indenken dat de grootste hindernissen op mij afkwamen toen ik in de puberteit kwam, die periode waarin iedereen helder probeert te krijgen wie hij is en wat zijn plek is in het stuk; of die er überhaupt is.

Hoewel ik veel vrienden had en ik op school de nodige populariteit genoot, waren er diverse pestkoppen die mij het leven zuur maakten. Ik kreeg regelmatig kwetsende opmerkingen naar mijn hoofd. Hoe optimistisch en standvastig ik van nature ook ben, het werd mij steeds duidelijker dat ik er nooit zo uit zou zien als iedereen en dat ik nooit hetzelfde kan doen wat mensen met alles erop en eraan wel kunnen.

Hoe ik ook mijn best deed om grapjes te maken over het feit dat

---

1 Titel van een populaire Amerikaanse sciencefictionfilm uit 1986.

ik geen ledematen heb, ik werd hoe langer hoe meer achtervolgd door de gedachte dat ik de mensen van wie ik hield altijd tot last zou zijn, omdat ik niet voor mijzelf kon zorgen. Mijn tweede grote angst was dat ik nooit zou trouwen en zelf een gezin zou hebben, want welke vrouw wil nou een man die haar niet kan omhelzen, haar niet kan beschermen en hun kinderen niet kan vasthouden.

In die puberteitsjaren liep ik constant te neuroten en ik kreeg doemgedachten. Ik snapte niet waarom God me had geschapen voor een leven van louter eenzaamheid en ellende. Ik vroeg me af of dit een straf was van Hem en of Hij eigenlijk wel wist dat ik bestond. *Was ik een vergissing? God houdt toch van al zijn kinderen? Hoe kan Hij zo wreed zijn?*

Deze doemgedachten mondden tussen mijn achtste en tiende jaar uit in pure wanhoop en vernietigende ingevingen. Ik begon aan zelfdoding te denken. Ik betrapte me erop dat ik plannen maakte om mezelf van een hoge richel te laten vallen of me te verdrinken in de badkuip, waar mijn ouders me met een gerust hart alleen lieten omdat ze wisten dat ik kon zwemmen.

Toen ik tien was deed ik ten slotte een zelfmoordpoging in de badkuip. Ik rolde mezelf een aantal keer om en hield mijn hoofd onder water, maar het lukte niet om door te zetten. Ik moest steeds denken aan het verdriet van mijn ouders en de schuldgevoelens waarmee ik ze voor de rest van hun leven zou opzadelen. Dat kon ik ze niet aandoen.

Op dat dieptepunt kon ik onmogelijk zien dat mijn leven een doel had. Als ik niet voor mijzelf kon zorgen en de liefde van een vrouw niet waard was, wat had het dan voor zin dat ik bestond? Ik was zo bang om eenzaam door het leven te gaan en mijn familie tot last te zijn. Mijn jeugdige wanhoop kwam voort uit een gebrek aan geloof in mijzelf, in mijn levensdoel en in mijn Schepper. Omdat ik de weg die voor mij lag niet kon zien, geloofde ik niet dat ik een zinvol en bevredigend leven kon hebben. Omdat God mijn gebed om een wonder – dat ik armen en benen zou krijgen – niet had verhoord, was ik ook het geloof in Hem kwijtgeraakt.

Misschien heb jij soortgelijke ervaringen. Misschien zit je op dit moment in een moeilijke situatie. Als dat zo is, wil ik je graag

vertellen hoe ver ik ernaast zat en hoe erg mijn visie was versmald vanwege het verlies van geloof. Ik was vergeten dat God zich niet vergist en dat Hij altijd een plan met ons heeft.

In de jaren die volgden werd zijn plan langzaam duidelijk en mijn leven ontwikkelde zich op manieren die ik nooit had durven dromen. Mijn ouders moedigden me aan om initiatief te nemen in contacten met medescholieren en ervan uit te gaan dat de meesten me zouden accepteren. Toen ik dat deed, ontdekte ik dat ze daadwerkelijk geïnspireerd werden door mijn verhalen over de manier waarop ik met mijn handicap omging. Sommigen vonden me zelfs grappig. Door hun aanvaarding werd ik gemotiveerd om spreekbeurten te gaan houden voor studentenverenigingen en kerkelijke groeperingen. Door de positieve respons op mijn toespraken gingen mijn ogen open. Ik ben uiteindelijk gaan beseffen dat één van mijn doelen bestaat uit mensen inspireren om hun eigen problemen te overwinnen en hen dichterbij God te brengen als ze daarvoor openstaan.

Ik begon te geloven in wat ik waard was en naarmate ik daar meer en meer naar handelde, werd mijn vertrouwen in God sterker en sterker. Toen ik mijn geloof omzette in daden en aan een carrière als internationaal spreker en evangelist begon, werd ik beloond met een leven dat onwijs veel vreugde en voldoening geeft en waarbij ik over de wereld reis, miljoenen mensen ontmoet en nu zelfs *jou!*

Bewijs niet nodig

Jij en ik kunnen niet zien wat God voor ons in petto heeft. Daarom mag je nooit geloven dat je ergste angsten onherroepelijk bewaardheid zullen worden of dat je nooit meer uit de put zult komen als je daar eenmaal in zit. Je moet geloof hebben in jezelf, je doel en Gods plan met jouw leven. Vervolgens moet je je angsten en onzekerheden opzijzetten en erop vertrouwen dat je je weg zult vinden. Al heb je misschien geen flauw idee waar die heen zal gaan, het is beter om zelf de hand aan de stuurknuppel te houden dan je eronder te laten knuppelen.